

„СОЦИАЛИСТЪ“

излиза във Вторникъ и Петъкъ

Редакцията и Администрацията се намиратъ
въ София.

Неприятни писма не се приематъ.

Ръкописи не се връщатъ

СОЦИАЛИСТЪ

ОРГАНЪ НА РАБОТНИЧЕСКАТА СОЦИАЛЪ-ДЕМОКРАТИЧЕСКА ПАРТИЯ.

LE SOCIALISTE

Organe du Parti Démocrate-socialiste des travailleurs bulgares

Adresse: Rédaction
„SOCIALISTE“
Sophie.

DER SOZIALIST

Organ der bulgar. Sozialdemokratischen Arbeiterpartei

Абонаментътъ се предлага

За год. лева 10 —

6 м. 5 —

3 м. 2 50

За въ странство лева 14

За обявления се плаща по
15 ст. на редъ на 4 стр.Никакви поръчки, не при
дружени съ стойността, не
се изпълняватъ.

Единъ брой 10

Василка Георгиева

и

Атанасъ Улинговъ

Сюдени.

г. Т.-Пазарджикъ

14 Юлий, 1895 г.
1—2

Какво ни очаква?

За да залгчи своята власт, настоящето правителство предприе шумното „помирение“ съ руското правителство.

Но преди това, то се тури на една подготвителна работа да заблуждава и да потъква правата на народа. Следъ изминаването на медения си мѣсець подиръ паданieto на бившия тиранически режимъ, когато консерваторската партия бързаше да събере въ своя полза народното съчувствие, днешното коалиционно министерство бързо обърна колата и показа пътя, по който то ще върви.

То не повърна цѣлия Стамболовъ рѣжимъ, защото, съставено отъ представителитѣ на двѣ партии, и главно подпомогнато отъ партизанитѣ си въ Южна България, то намѣри повече поддръжатели отъ колкото Стамболовъ. Сравнителната свобода, която се поддържа отъ днешното управление се дължи главно на компромисътъ между консерваторитѣ и съединиститѣ. Първитѣ пожертвуваха отъ постояннитѣ си ламтения къмъ диктатура и вняжески пълномощия, вторитѣ продадоха онѣзи начала, посетители на които тѣ се представяваха догдѣто нѣмаха привилегията да бъркатъ въ кисията на данъкоплатцитѣ и да разполагатъ съ полицията и тайнитѣ фондове.

Консерваторитѣ се съединиха съ съединиститѣ, защото вѣматъ партизани; съединиститѣ пъкъ се съединиха съ консерваторитѣ, защото вѣмаха властта.

Но макаръ и въ компромисъ, днешното правителство, далечъ не можеше да намѣри нуждитѣ за властвуването му гаранции въ конституцията. Като не можеше да има нуждната опора въ народа, то естествено и потърси въ потъпкване правдивитѣ на народа. Недостатъчното число на партизанитѣ си то допълни съ щикветѣ и шашкитѣ. Безъ да чувствава нужда отъ пълното суспендиране на конституцията, то обърна щикветѣ и шашкитѣ противъ основното конституционно право, то пишна Избирателното Право, источникътъ на властта.

Така тѣзи сговорна дружина отъ консерватори и съединисти засѣдна на народния гръбъ и поведе своето дѣло за „помирението“ съ Русия.

Но „помирението“ — това е горивото, което подклажда партизанскитѣ страсти на русофилството и буржуазното русофобство. Въ това „помирение“ сж вѣсени династически интереси на княза, властолюбивитѣ, егоистически стремления на опозиционнитѣ русофили, и на буржуазнитѣ русофоби, мирътъ сключенъ между консерватори и съединисти, враждебността на западно-европейското и руското влияния у насъ и най главно въ това помирение е вѣсенъ въпросътъ за независимостта на България.

„Помирението“ съ руското правителство иска преди всичко да се направятъ извѣстни отстъпки на Русия, да се отворятъ вратитѣ за руското влияние у насъ.

Ще се постигне ли това „помирение“? Ще се допусне ли изново вилиѣнието на рускитѣ консули въ България? Правителството крие всичкитѣ си планове по този въпросъ. Но и безъ това отъ сега вече се чувствува влиянието на руската реакция у насъ.

Отъ направенитѣ опити за „помирението“, се вижда, че консерваторитѣ сж готови да направятъ извѣстни отстъпки на руското правителство. И, както е обикновено въ нашитѣ буржуазни партии, тукъ е вѣсенъ не толкова въпросътъ за спазването на достоинството и честта на България предъ руския авторитетъ, колкото: какви отстъпки ще могатъ да се направятъ, за да се докаратъ въ съгласие интереситѣ на властующитѣ.

Между другото по сѣднатата испѣкна и така наречената „военна партия“, на която органътъ *Военни листъ* се издава, и инспирира както се вижда, отъ самото военно министерство и княза. Този вѣстникъ ясно заявява, че въ министерството има хора, готови да прибѣгнатъ до суспендирането на конституцията и до военна диктатура, ако русофилитѣ не се движатъ въ извѣстни граници въ своитѣ „помирнителни“ желанія. Това е стара маниера на властующитѣ двестъ консерватори за сипашване на русофилитѣ — сѣперници за власт. Както е извѣстно, г. Стойковъ, въ миналата сессия на Събранието, заплашваше съединиститѣ и цанковиститѣ съ ново повикване Стамболова или Радославова на власт, ако тѣ не се подчинятъ на дворцовата външна политика.

При тѣзи борба между русофилството и русофобството въ самото министерство, явява се въпросътъ: на какѣ правителството води България?

Ако между едното и другото стане пълнъ разрывъ, ако консерв. и съединиститѣ не ще могатъ по нататѣкъ да се споразумяватъ какъ да си раздѣлятъ богатата плячка, която имъ дава властта, то консерваторитѣ, лишени отъ партизани, заедно съ княза ще потърсятъ своето спасение въ диктатурата, въ пълното подчинение на народа подъ монархическата власт на кня Фердинандъ. Но ако такъвъ разрывъ не стане, консерваторитѣ ще бждатъ принудени да направятъ нѣкоя и друга крачка къмъ „помирението“ и това само по себе си ще надтегне вѣзнитѣ на русофилитѣ. Въ такъвъ случай, най малкото вѣщо, което ще докара „помирението“ е дожажданието на рускитѣ консули, които изново ще захванатъ своята агитация въ полза на руското вѣмшество, като ще се мъчатъ всѣкакъ да работятъ за качване и сваляние на правителства, угодни или не на Русия. А руското вѣмшество въ нашитѣ вътрѣшни работи ний, българитѣ, сме имали нещастieto вече да го почувствуваме на свой гръбъ: то ни докара единъ превратъ въ 1881 г., то ни докара и 7 годишната тирания на Стамболова.

Както вижда читателътъ, стане ли, „помирението“ или не стане, властующитѣ партии приготвяватъ на България една нова реакция: съвършенното потъпкване на конституцията отъ княза и консерваторитѣ, дожажданието на власт на сопаджитѣ, или бѣснѣнието на русофилитѣ и на рускитѣ агенти.

Ний не бихме имали нищо противъ караницитѣ на властующитѣ хищници, ако тѣзи караници не бѣха за смѣтка на самия народъ: работния народъ ще плаща разноснитѣ на разнитѣ кроежи въ министерскитѣ канцелярии,

народа ще има да понесе всичката тежестъ на кроенитѣ атентати отъ правителството противъ неговата свобода и той трѣбва да издигне своя гласъ противъ похитителитѣ на правата му и обирачитѣ на неговия джебъ.

За това какъвто край и да вземе разграваната трагикомедия, ний трѣбва да го испрѣваримъ: всички, всички истински народни приятели, искреннитѣ демократи, защитницитѣ на народнитѣ правдини, трѣбва да бждатъ на щрекъ.

Нека бждатъ готови всички онези, които стоятъ близо до народа и милѣятъ за неговата свобода, за да го поведатъ, при настъпалия моментъ, на свѣщенна борба противъ тиранията и мракобѣсието.

Въ едно близко бждѣще, сопаджитѣ ли ще се развилѣятъ, фелдфебелитѣ ли ще буюрдисватъ надъ народа или царегуднитѣ русофили ще си разиграйтъ кося, и въ тритѣ тѣзи случая, нашата свобода се туря на карта и тя трѣбва да бжде защитена.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА.

— Вѣстницитѣ съобщаватъ, че на 3 миналий Юлий една възстаническа македонска чета отъ около 150 человекъ имала силно сбиване съ башибозуци и редовна турска войска при с. Доспатъ, 7 часа далечъ отъ тракийската граница. Имало много избити изъ между турската войска, както и жители отъ самото село. Вѣдствие на това Турция била заплашвала България съ оккупация и т. н. Турското правителство ще постави много по благоразумно да даде исканата автономия за населението, което то убива и мъчи, отъ колкото да заплашва съ оккупация. Такава една оккупация може само по скоро да изведе главата на Цариградскитѣ джелати.

— Банкрутирания „демократъ“ г. Величковъ споредъ съобщението на единъ вѣстникъ, казалъ въ Варна на единъ селски учителъ: „даже и да не проповѣдате социализмъ, а само да имате социалистически убѣждения, пакъ не можете да бждете учителъ“. Ясно е, че г. Величковъ е много откровенъ и искренъ човѣчекъ. Казна си това, което му лежи на душата. Остава още да се яви съ смѣлата откровеностъ въ Н. Събрание предъ г. г. Бобчева, Т. Тодорова, Михайловский и д-ръ Цачевъ, сѣ отбрани народни представители и да заяви това, което му прѣдлага сѣщия вѣстникъ, а именно да се озакони шото хора съ социалистически убѣждения не могатъ да бждатъ учители. Ний има много да благодаримъ за откровеността и нестѣсненieto на г. Величкова; отъ тѣзи откровеностъ, ний знаемъ, че г. Величковъ е изпълненъ съ чувство на отмъщение къмъ социалиститѣ; въ убѣжденията на социалиститѣ г. Величковъ вижда нѣщо таково, което него лично докача понеже, благодарение тѣмъ сега никой не вѣрва, че г. Величковъ е демократъ, който се въодушевява отъ нѣкакви си хуманни чувства и идеи; неговия демократизмъ е вѣтъръ, или по право г-нъ Величковъ е демократъ, който по настоящемъ се въодушевява единствено отъ идеята да държи подъ себе си министерския столъ. Още, благодарение на неговата откровеностъ, всѣки знае че върху стола на министра на просвѣщенieto сѣди едно капризно дѣте съ мустаки, изпълнено съ смѣшното желание да унищожи съ единъ замахъ социализма между основнитѣ народни учители.

— Цѣломудренната и досущъ безкористната служителка на „демократизма“, *Млада България* която така сладко въспѣваше руския кнутъ и така приятно дразнеше ушното тъпанче на всичкитѣ поклонници на сибирскитѣ зандани и бѣсилки, се пресѣли въ вѣчността или поне по „здоровословни причини“, дълго време не ще може да се явява предъ българската публика. Тѣзи *Млада България* въ едно кратко врѣме остаря и изгуби всичкитѣ си зѣби; при все това на всѣкъдѣ и всѣкому тя можеше да даде акълъ, само не и на „прямолинейния нравственникъ“ г. Ризовъ; тя на деветдесетъ и деветъ тюрлии развѣрзваше гордиевий

възвел на българската политика, но за нещастие тя не успя да развърже и кисията на петербургските цареугодници, поради което неможи и да хареса. Тя престана да излиза отъ какъ нейния „стопанинъ“ замина въ странство по „здравословни причини“. Вижда се, че „стопанинътъ“ и г. Ризовъ е загриженъ да търси лѣкъ не само за себе си, но и лѣкъ, съ когото да продължи днитъ на *Млада България*, ако тя съвсемъ не се е распостила още съ свѣта.

— Сгруппирование на капиталитъ. Сѣобшава се, че отъ средата на миналата година до сега съ основани около 100 акционерни дружества въ България, съ единъ капиталъ отъ 40,000,000 л. Акционернитъ дружества сѣ най новата форма за натрупване на капиталитъ и отъ горнитъ цифри се вижда, че българския капитализмъ бързо усвоява тѣзи форма на своето заигчаване. Ненаправено буржуазнитъ вѣстници почнаха напоследъкъ да проповѣдватъ сдружаванieto на лѣво и на дѣсно. Най голѣма полза извличатъ отъ горнитъ дружества лихваритъ и притежателитъ на многото акции. Едно отъ средствата за обогатяване на тѣлитъ акционери сѣ и злоупотреботеленiя, кражбитъ, които обикновено ставатъ въ такива дружества.

— Между лѣкаритъ въ България имало намѣрение да се свика единъ лѣкарски конгресъ. Това ще бѣде едно твърдѣ похвалво дѣло. Ний бихме желали едно по скорпшно свикване на такъвъ конгресъ, отъ когото обществото ще има да чуе мнѣнията на самото лѣкарско съсловие по въпроситъ за поевѣняването и разпространяване на медицинската помощъ между работницитъ, занаятчиитъ и селенитъ.

— Единъ новъ християнинъ, купенъ за 400 л. мѣсечна пенсия, Чорбаджиитъ обвиняватъ социалиститъ че сме подковавали вѣрата; но ний още много пъти ще имаме случаи да показваме, че най голѣмитъ прѣдставители на християнската вѣра, сѣ най голѣмитъ нейни разрушители. Така „негово високо прѣосвѣщенство“ владиката г. Нилъ едно време е билъ православенъ християнинъ, сѣтне е станалъ католикъ и следъ като е служилъ на католическата вѣра повече отъ 20 години, сега пакъ станалъ православенъ християнинъ, като продалъ католическото си вѣроисповѣданне за 400 лева мѣсечна пенсия. Този господинъ макаръ и да е владика, 20 години елѣгалъ противъ смъртни, че католическата вѣра е най правата, а сега ще имъ казва, че той почита най много християнската вѣра. Но той не почита никоя вѣра; той нѣма никакво страхопочитание нито къмъ православието нито къмъ католичеството. Преди 20 години той е измѣнилъ на българската черква, а сега измѣнява на римския папа. Гдѣто ще се каже той е служилъ и на Бога и на Мамона, споредъ това къдъ му е било по топло и по охолно. Благодарение на 2000 грона, които отъ сега нататѣкъ, ще получава на мѣсецъ отъ сиромашки гърбъ, той нѣма нужда вече да става католикъ. И този човѣкъ е билъ приегъ отъ Екзарха „благосклонно“ въ лоното на православната черква; българскитъ владици му идѣйствували пенсията, правителството му я отпусна, а продажния в. *Прогрессъ* не каза поне двѣ думи

че е срамъ и позоръ да се експлоатира по такъвъ начинъ съ религиознитъ чувства на народа. Но цѣлата тѣзи зговорна дружина гледа само колко повече кръвъ да изсмучи отъ селенитъ и работницитъ, па макаръ че и върши най срамната търговия съ вѣрата.

— Неотдавна редакторитъ на в. *Неделя* сѣ изгледѣтъ на истински маждреци, а въ сѣщностъ като истински семковци, пишеха, че социалиститъ искали равенство въ мисленieto. Сега пакъ пишатъ, че сме се сѣрдили за гдѣто цанковиститъ въ Плевенъ се сѣединили съ консерваторитъ. Нека новоглашенитъ на консерваторската партия около в. *Неделя* бѣдатъ напълно спокойни. Ний не само не се сѣрдимъ, но напротивъ ржкоплѣскаме за сѣединението на цанковисти и консерватори; това сѣединение потвърждава нашата мисль че и единитъ и другитъ си приличитъ като хора шарлатани, които напълно сѣ съгласни да играятъ хоро на народния гърбъ кога и какъ могатъ. Днесъ се каратъ, утрѣ се сѣдиняватъ, но като винаги сѣ съгласни да си докаратъ само по голѣми лични облаги.

— Надвечеръ на 10 т. м. посѣтителитъ на тукашната „Париградска градина“, на край града въ време на почивачието и расхожданието си, бѣха силно встревожени, отъ известие, че до самата градина, въ храсталакътъ, се намѣри единъ закланъ човѣкъ. Всички, които чуха, се стекоха по показаната посока и се представи една ужасна гледка: единъ вмирянъ човѣшки трупъ, обрнатъ гърбомъ на горѣ, голъ отъ пояса на долу, лежеше незабѣтѣзано въ тревата, до него, двѣ крачки на страна, хвърлена главата на трупа, отрѣзана подъ самия тилъ; до трупа бѣха расхвърлени единъ кемеръ, единъ турски войнишки панталони емиции и бѣлъ фесъ. Наоколо не се забѣлѣзваше слѣди отъ кръвъ, та и навѣрно трупътъ отъ сетнѣ е донесенъ на онова мѣсто. По тѣзи признаци се заключава, че закланата жертва е отъ Турция. Трупътъ се намѣрилъ случайно отъ надзирателъ на градината, който осѣтилъ силната миризма и съобщилъ веднага на полицията. До сега не се знае нищо за убийчитъ.

Отъ нѣколко мѣсеца това е вторъ или трети случай тукъ въ София отъ подобно убийство. Колко щастливо е днешното общество на тиранията и робството, въ което хората прибѣгватъ до такива звѣрства!

— Единъ силенъ пожаръ избухна на 10 т. м. въ Парната коларна фабрика на Васмаджиевъ и С-ие, която заедно съ една близостояща къща изгорѣ съвсѣмъ. Расправятъ, че пожарната команда, споредъ обичая си, пристигнала многокъсно.

— Въ Статията „Македонското движение“ помѣстена въ 78 брой на *Социалистъ* сѣ вытѣналя слѣдующитъ важни печатни грѣшки: напечатано: „разгледано отъ тѣзи сграна въстанието се представлява като истезание на благородни характери“ намѣсто... „сѣстезание на благородни характери“. Напечатано: „четитѣ които отизватъ въ Македония сѣ огчисти македонски отъ което, разбира се, не трѣбва да се прави контрол“. . . трѣбва да се чете: „не трѣбва да се прави капитализмъ“. И най сетне намѣсто „Защителенъ щитъ“ трѣбва да се чете „защитителна сѣгна“.

Фридрихъ Енгелсъ.

(Биографически очеркъ)
Продължение.

Една характеристика на „коммунистический манифестъ“ ни сѣ чини излишна. Голѣмото болшинство отъ нашитъ читатели сѣ го чели и неговото съдържание е дълбоко въгледено въ тѣхнитъ глави. Той е истинската „библия“ на работническата класа, въ него сѣ разгледани, ако и на късо, по сѣ най-голѣма ясность и точность всички страни отъ основитъ на днешното работническо движение. Той е истинската квинтесенция на научния социализмъ и сѣставлява и до днесъ истинската программа на интернационалната Социал-демократия.

Едва току що се бѣ появилъ „Манифеста“ когато избухна революцията въ Парижъ, а послѣ и въ Германия. Съ пламенно въодушевление Енгелсъ и Марксъ се нахвърлятъ въ движението, връщатъ се въ Германия и основаватъ въ Кйолнъ единъ *всѣмъдневенъ* вѣстникъ, — *Neue Rheinische Zeitung* (новъ Рейнски вѣстникъ), единичкия, който въ това врѣме се е застъпвалъ въ Германия за распространението на социал-демократическитъ или, както ги наричахъ тогава, коммунистически идеи. Въ различни мѣста работницитъ бѣхъ вече възстанали и твърдо се боряхъ противъ узвѣрената реакция. Презъ Май 1849 г. се повдигахъ главнитъ индустриални центрове: Елберфелдъ, Золингени, Дюселдотеръ и др. При получаванieto на първото извѣстие, Енгелсъ побързва да замине отъ Кйолнъ за Елберфелдъ, за да слѣди и наблюдава избухването на самото движение. Работницитъ, обаче, не бѣхъ още тѣй силни, за да можахъ на сама глава да водятъ до край цѣлото движение. Изоставени отъ дрѣбната и едра буржуазия, тѣ прѣтърпяхъ поражение. Следъ потушаванieto на възстанието биде запретиено на 16-й Май излизанieto на „*Neue Rheinische Zeitung*“, а Марксъ биде екстерниранъ. Сѣщо и Енгелсъ, по причина на участието, което зель въ самото движение, трѣбвало да напусне Кйолнъ, гдѣто едно дълго врѣме се е крилъ. Той заминава за Пфалцъ, който заедно съ Баденъ бѣше възстаналъ да защитава конституцията. Тука Енгелсъ се присѣдинява къмъ една доброволческа дружина и заема длѣжността на адютантинъ на команданта Willich. Участвува въ три сражения, както и въ сблъскванieto при Муртъ, въ което 60,000 Прусаци и императорски войници, следъ като на-

ПОДЛИСТНИКЪ

Работническата кооперация „Vooruit“ въ гр. Гандъ.

(Продължение отъ бр. 81).

„Идеята за фурнитъ на горѣща вода, на които приложението докара тѣй бързото напредване на хлѣбарницата Vooruit се дължи на Ванъ Бѣверенъ; той принесълъ това следъ едно пѣтишествие въ Холандия. Макаръ че има една малка работилница за боядисване на къщи, негово исклучително занятие е всѣкога дѣлото, което той мъжественно се залови да основе. Както Ансель, той е написалъ и прѣвелъ много брошури, постоянно пише въ в. Vooruit и е оратора отъ една до другия край на страната.

„Презъ седмицата човѣкъ го вижда покаченъ на една стѣлба да боядисва нѣкоя къща или да прави подписа на нѣкое кафене. Но, въ педѣля, той захвърля своитъ четки, за да се обърне на цѣтующъ ораторъ на Партията.

„Ванъ Бѣверенъ е членъ въ управителния сѣвѣтъ на кооперацията, служба, преди всичко, безплатна. Кolkото за Ансель, който е управител и има дѣйствително една сѣсипателна работа отъ тая служба, той получава 40 лева седмично! Съ това се завършва нравственния портретъ на тия двама хора“.

* * *

Нека прѣминемъ сега къмъ описанието на отдѣлнитъ клонове на Vooruit.

Азъ ще опиша най напредъ хлѣбарницата, която е главната остъ на кооперацията и, която ще ни даде ключа за да разберемъ функциониранieto на тая толкова сложна машина.

Хлѣбарницата Vooruit се намира на Boulevard de l'Industrie, на С. З. частъ на града, на дѣсниа брѣгъ на канала, който сѣединява Брюжския каланъ съ Доковетъ, по който плуватъ тѣжкитъ фламандски кораби наречени „пениши“ и които докарватъ каменнитъ въглища въ склада на Vooruit. Освѣнъ хлѣбарницата и складоветъ за брашно и каменни въглища, тукъ се намиратъ и яхритъ за конетъ и кучетата, а така сѣщо и сайванитъ за колата.

Това здание се освѣтлява съ електрическа свѣтлина и една малка парна машина служи за докарване на сгорѣщената вода, съ която се затоплитъ пѣщитъ и докарване въ движение на другитъ прибори, необходими за приготвянето на хлѣба. Пѣщитъ сѣ на брой 4, и се състоятъ отъ по 2 ката. Тѣ сѣ отъ тѣй наречената холандска система *Vorbesker*. Тѣ представляватъ кубически тухлени постройки съ желѣзни врати, които се отварятъ и затварятъ съ помощта на единъ синжиръ, прѣкаравъ презъ единъ скрипецъ и на двата му края прикрѣпени тѣжести. Четиритъ пѣщи сѣ расположены въ една голѣма зала отъ 400 м. Отъ страни, въ сѣщата зала, се намиратъ нѣщоветъ, въ които механически съ помощта на единъ спиралъ, въ кръгово движение, се омѣсва тѣстото.

Нужното количество брашно се сипва механически, а така сѣщо и водата, която е задържана винаги при една и сѣща температура. Тѣй омѣсено тѣстото се заниса при тоя, който го тегли. Всѣки късъ тѣсто тегли 1100 гр., а следъ като се опече става тѣкмо 1 кило. Пититъ тѣсто, се нареждатъ на дървени кръгове и покрити съ пешкири се оставятъ да втасатъ. Следъ това се нареждатъ по 104 пити на тученитъ четвъртити кръгове и се мѣтатъ въ пѣщта. Следъ 20 минути хлѣба е вече опеченъ. Той се заниса въ голѣмата зала гдѣто се нарежда по полититъ за да истине и отъ тамъ се распредѣля между раздавачитъ на хлѣба.

Както вижда читателя, тука работника се явява единъ простъ надзирателъ на работата. Нѣма да чуе той ония охкания, които се издаватъ изъ работилницитъ на нашитъ хлѣбарници; чиличенитъ мускули извършватъ тѣжката работа.

Опечения хлѣбъ трѣба да се разнесе на 6000 семейства ¹⁾. И всѣка сутрина ний виждаме раздавачитъ па хлѣба съ своитъ голѣми задрѣгнати съ по 2 коня кола, или съ малкитъ задрѣгнати съ по 3 кучета, споредъ мѣстния обичай, на брой около 20, да кръстосватъ цѣлия градъ. Хлѣбарницата произвѣжда около 90,000 кила хлѣбъ въ недѣлята.

¹⁾ Хлѣбарницата Vooruit има още около 2000 помощници, които не сѣ членове на кооперацията.

рушаватъ неутралитета на Вюртембергъ, напаятъ и разбиватъ 13,000 ната революционна армия. Съ това заедно се рѣшава и по-нататъшната съдба на баденското въстание. Разбитата войска избягва въ Швейцария.

Енгелсъ бѣше отъ послѣднитѣ, които прѣминаха швейцарската граница на 11 Юний 1849 год., следъ като всичко бѣше вече изгубено. Нѣколко мѣсеца той остава да прѣкара въ алпийската република, следъ което заминава изново за Англия. Тука, въ Лондонъ той заварва Маркса и мнозина други отъ водителитѣ на нѣмската революция, които не мечтаели за друго, освѣнъ за едно по-скорошно подновяване на въстанието.

Марксъ и Енгелсъ, обаче, скоро разбрали, че за дълго врѣме още не може да се мисли за една истинска революция. Това тѣ открито почнали да пропагандиратъ въпрѣки желанията на своитѣ другари—емигранти, като почватъ издаването на единъ политико-економически журналъ, нарѣченъ пакъ „Neue Rheinische Zeitung“, съ това тѣ си навличатъ уязвата на другаритѣ-емигранти, както и на ония въ Германия, които сѣ още сж искали продължението на движението. Настѣпва единъ периодъ, презъ който Енгелсъ и Марксъ оставатъ бездѣятелни по общото движение. Отъ друга страна материалното имъ положение се влошава и тѣ се виждатъ принудени да се дръпнатъ малко настрана. Марксъ се отегля и влиза въ Британския музей (библиотека) въ Лондонъ, а Енгелсъ заминава въ 1850 год. за Манчестеръ, гдѣто постѣпва изново на работа въ фабричното завѣдение, въ което е участвувалъ неговия баща, а по послѣ, въ 1864 год., става самъ акционеръ (съдружникъ). Цѣли двадесетъ непрекъснати години оставатъ Марксъ и Енгелсъ така раздѣлени, безъ, обаче, това да е попречило ни най-малко на технитѣ духовни сношения. И двамата сж си писали непрекъснато почти всѣкидневно. Елеонора дъщерята на Маркса, расправя, какъ често Моръ, както сж наричали Маркса въ къщи, се е одумвалъ, когато е четялъ писмата на Енгелса: „не, това не е тъй“; „тука имашъ право“ и т. н. Мнозина приятели на Маркса си спомнятъ, какъ Моръ се е смѣлъ по нѣкога съ сълзи, когато е четялъ писмата на Енгелса.

Разбира се, Енгелсъ не е билъ самъ-самичекъ въ Манчестеръ. При него е билъ и Wolff, „храбри, вѣрния, благородния борецъ за пролетариата“, както го нарича Марксъ и комуто е посвѣтенъ I-ия томъ отъ „Капитала“, По-късно дохожда при тѣхъ и Sam Moore (оя, който заедно съ Евилинга, зетя на Маркса, прѣведе на английски езикъ „Капиталътъ“).

Въ Манчестеръ Енгелсъ продължилъ своитѣ исторически и економически изслѣдания, които бидохъ прѣкъснати отъ избухнатѣ революции. Особено тукъ почва той да се занимава съ военнитѣ науки, послѣ съ сравнително езикознание и естествени науки. Въ 1859 год. той обнародва анонимно една военна брошура: „Po und Rhein“ (По и Рейнъ); по-послѣ обнародва друга една съ подобно съдържание: „Savoyen, Nizza und der Rhein“ (Савоя, Ница и Рейнъ). Въ 1865 год. обнародва трета: „Die preussische Militärfrage und die deutsche Arbeiterpartei“ (Пруския воененъ въпросъ и нѣмската работническа партия), въ която прокарва идеята, че само работническата партия е въ състояние да даде едно правилно разрѣшенне на военния въпросъ. Въ врѣме на нѣмско-французската война Енгелсъ е писалъ цѣлъ рѣдъ отъ статии въ лондонския „Pall Mall Gazette“, въ които той е ималъ такъвъ успѣхъ, щото даже е можалъ да прѣдскаже отъ по-рано (25 Августъ) поражението на френскитѣ войски при Седанъ (2 Септемврий).—

Въ 1863 год. Енгелсъ се вижда въ възможность да напусне фабриката и тутакси заминава за Лондонъ при Маркса. Работническото движение бѣше вече възло голѣми размѣри и съ това заедно се усиливахъ задачитѣ на „Интернационала“, основанъ на 1864 год., който трѣбваше да внесе ясность и единство въ пролетариатското движение на всички

страни. Енгелсъ поема една частъ отъ неговата работа, като става членъ на генералния комитетъ, а въ 1871 год. секретаръ за Белгия, а по послѣ за Испания и Италия. Съ унищожението на „Интернационала“ се туря край и на непосредствената Енгелсова и Марксова политическа дѣятелность. Но тѣ и двамата оставахъ до послѣднитѣ дни на живота си най-добритѣ и акуратни съвѣтници на борящия се пролетариатъ. Между годинитѣ 1870—1880 Енгелсъ е написалъ съ хилѣди писма, грамадно число статии, а въ 1875 издаде най-важното си съчинение отъ това врѣме: „Herrn Eugen Dührings Umwälzung der Wissenschaft“ (Прѣврата на Евгений Дюрингъ въ науката). Влиянието и значението на това съчинение стои наредъ съ ония на „Капитала“.

Презъ послѣдующитѣ 10 години Енгелсъ е живѣлъ неразрѣдно съ Маркса. Всѣки день той е идвалъ при него, често сж ходили заедно на разходка, или пъкъ сж оставали въ къщи, расходжайки се на горѣ на долѣ изъ стаята. Тука тѣ сж спорили и разисквали най-живо по хилѣди въпроси, или пъкъ често сж се расходжали мълчишката единъ до други.

Ако мѣстото и врѣмето ни допуцахъ, колко нѣщо би могло да се раскаже за това врѣме, за този периодъ отъ живота на Енгелса и Маркса! За тѣхното участие въ „Интернационала“ въ „Коммуната“, за ония мѣсеци, презъ които тѣхнитѣ домове сж биле истински прибѣжища за всички беженци и емигранти!...

Врѣмето следъ 1870 год. обѣщавало да бѣде едно отъ най-свѣтлото и честито въ живота на Енгелса. Свободенъ отъ материални грижи, той е можалъ да работи съ всичкитѣ си сили и при най-голѣмо въодушевление за успѣхитѣ на онова движение, гранитнитѣ основи на което бѣхъ вече положени. Обаче, този честитъ периодъ не трая за дълго. Първия тѣжъкъ ударъ, който постигва Енгелса, бѣ смъртта на любимата му жена. Наскоро умира и жената на Маркса [въ 1881 год.], послѣ неговата най-стара дъщеря, а въ 1883 год. изчезва отъ лицето на земята и самия Марксъ, най-близкия и скъпъ Енгелсовъ другаръ.

Следъ смъртта на Маркса, дѣятелността на Енгелса се струпва главно въ изпълнението на Марксовото завѣщание — издаването на II и III томъ отъ негова „Капиталъ“. Издадения миналата година III томъ на „Капитала“ бѣ и послѣдния подарѣкъ, който Енгелсъ направи на пролетариата. Ний казваме „издаване“, по това бѣ сжщеврѣменно едно ново творение, макаръ и Енгелсъ самъ въ своя прѣдговоръ да дава на своята обработка такова малко значение — нѣщо, присжщо само на истински великитѣ умове. Отъ оставени отъ Маркса откъслеци, извлечения, забѣлѣжки, намеквания и др., Енгелсъ може да обработи и издаде послѣднитѣ два тома отъ Марксова „Капиталъ“. По-голѣмата частъ отъ тѣхния материалъ бѣ само въ наброски нахвърлена, отбѣлѣзани безъ нѣкакъвъ редъ мисли, които сж свовели въ главата на Маркса, написани ту на нѣмски, ту на английски или французски, а нѣкъдѣ — неразчитваеми. Отъ тѣхъ Енгелсъ, придържанъ се твърдо о методата на I-ия томъ на „Капитала“, който разглежда процеса на производството, изложи въ послѣднитѣ токове циркуляционния процесъ на капитала, произхожданието и по-нататъшната съдба на прибавочната стойность, распаданieto на профита [печалата] въ лихви (Zins) и дивиденди (Unternehmergewinn) и учението за поземелната рента — работа, която изискваше единъ такъвъ умственъ трудъ, който бѣ присжщъ еднакво само на Маркса и Енгелса. И дѣйствително, Енгелсъ бѣ единичкия, който познаваше като Маркса тъй добръ цѣлий механизъмъ на капитализма и всички дръбни особености, пружини и економически закони на цѣлото капиталистическо производство изобщо. Съ издаването на II и III томъ отъ „Капитала“ Енгелсъ издигна такъвъ паметникъ на Маркса и сжщеврѣменно на себе си, какъвто никой съ нищо не би можалъ да замѣни или съгради.

— нъ.

(Слѣдва).

Русия и българскитѣ „демократи“.

Има хора които особено вѣрватъ въ обаятелната сила на хубавитѣ думи. Така у насъ мазина, безъ да иматъ нѣщо общо съ демокрацията, се имауватъ демократи, като и сами иматъ по нѣкога наивността да вѣрватъ, че сж такива. Между другитѣ подобни има и около видинския *Народенъ Листъ*. Въ послѣдния брой на вѣстника си, тѣ бързатъ да заявятъ, че „и ние се мислимъ да принадлежимъ къмъ демократическитѣ елементи въ страната“. Това е безспорно: подобни демократи, като хората около *Народенъ Листъ* има болъ-болъ и горнитѣ смѣло могатъ да се смѣтатъ между „демократическитѣ елементи“. Най-сжщественната черта на тия демократи е благоговение и стрихо-почитание предъ русския деспотизъмъ, вълѣствие на което тѣ сж готови на вѣка минута да се пригърнатъ и целунатъ съ най-вѣрлитѣ гонители на демокрацията около Царьтъ Батюшка. И тѣзи „демократи“, които въ сжщностъ сж вѣчна опора на реакцията, идатъ да обвиняватъ насъ, социалиститѣ, че сме биле спомогатели за идването на единъ новъ Стамболовъ. Социалиститѣ биле екзалтирани личности, и хора, макаръ и искренни, но недалновидни камо насъ биле издигнали тиранѣтъ Стамболовъ. За това, ченый, като *последователи* демократи се боримъ противъ русския деспотизъмъ и противъ платени и неплатени негови агенти въ България, „демократитѣ“ около *Народенъ Листъ* ни обвиняватъ, че сме ставали причина за появяването на тирания. Чудно е какъ такива дивни понятия могатъ да се смѣсватъ въ главитѣ на демократитѣ, па биле тѣ и отъ калѣпа на *Народенъ Листъ*! Но неискатъ ли „далновиднитѣ“ мъд्रेци около *Народенъ Листъ* да знаятъ кой, наистина е докаралъ 8 годишната тирания на Стамболова? Стамболовъ е издигнатъ отъ русофилитѣ, отъ сжщитѣ русофили които не минаватъ за други, освѣнъ за демократи и либерали. Стамболовъ най-сетнѣ е ученикъ на каравелиститѣ и цанковиститѣ. И ако утрѣ се яви нова стамболовска тирания, то тѣзи опасность иде не отъ „екзалтиранитѣ“ личности, а отъ съвсемъ хладнитѣ, даже замръзнали мозъци на русофилитѣ: *русофилството е маята на всѣка политическа тирания у насъ*. Каравелиститѣ около *Народенъ Листъ*, като не признаватъ товѣ, сж толкова „далновидни“ щото, виждатъ по далечъ отъ истината, която прескачатъ и заминаватъ.

Партийното ни движение.

На основание чл. 6 отъ организационния уставъ на партията другаритѣ, членове на софийската социалъ-демократическа група на 6 т. м. имаха първото засѣдание следъ конгреса, за избирание на мѣстния комитетъ, както и за уреждане на нѣкои вътрѣшни работи на групата. Всички говоривши членове обърнаха сериозното внимание на софийскитѣ ни другари, че отъ всѣки членъ на партията се изисква да развива една енергична дѣятелность за пропагандиране на нашитѣ идеи, като дава своята морална и материална помощ на всѣкъдѣ, гдѣто тя му бѣде поискана за въ полза на нашето дѣло. Единъ отъ другаритѣ, предъ видъ на нѣкои нежелателни примѣри отъ странение отъ тѣзи дѣятелность, искаха, между другото и слѣдующи мисли: „Нашата партия има нужда отъ дѣятелни; който се отказва отъ да ѝ укаже своята помощъ, тя нѣма нужда отъ такъвъ човѣкъ; ний нѣмаме нужда отъ хора, които носятъ само името социалисти!“ — Тѣзи думи се посрѣщнаха съ общи одобрения отъ всички присѣтствующи другари. Засѣданието, открито въ 2½ следъ обѣдъ, трая до 6 часа вечерта. По неоврѣменно извѣстияване на останалитѣ наши другари за станалото засѣдание, избиранието на комитетъ и разглеждане на други нѣкои въпроси по организацията на групата се отложиха за идущето засѣдание.

Второто засѣдание на Соф. социалъ-демократическа група се откри на 10 т. м. 9 часа вечерта въ помѣщенieto на работническото дружество „Братство“. Нѣколко другари вземаха думата, за да изложатъ на кратко своитѣ мнѣния върху предстоящата наша дѣятелность въ София, като преди всичко е необходимо да бждемъ ядро сплотени и като всѣки отъ насъ заема своето мѣсто въ редоветѣ на социалната демократия. Състави се поимененъ списѣкъ на членовѣ на групата, като при това всѣки опредѣли сумата, която ще внася ежемѣсечно въ мѣстната партийна касса. Протоколира се рѣшението, че на онѣзи наши другари въ София, които не сж дошли нито на първото, нито на второто засѣдание, се напомнюва организационния уставъ на партията, въ онази негова частъ, която се касае за задълженията на всѣки членъ на партията. Избра се комитетътъ на групата, състоящъ се отъ трима души: секретаръ, касиеръ и единъ резервенъ членъ. Засѣданието се закри въ 12 часа вечерта.

Въ събота, на 12 т. м. Соф. партийна група има третото си заседание. Прочете се протоколът от миналото заседание. Ръши се, групата да заплаща от касата си една част за наемъ на помещението на „Братство“; ръши се също да се усилят агитацията между работниците за тяхното сдружаване, като на първо време се агитира въ полза на общото работ. дружество „Братство“. Допълни се списъка на членовете, и следъ това се назначи идущето заседание да стане въ срѣда на 16 т. м.

Много интересенъ рапортъ е представила на т. годишния конгресъ **сливенската** партийна група. Отъ него се вижда, че сливеният ни другари сѣ развили м. г. една усиленна дѣятелност за организирането на сливеният работници и пропагандирането на социал-демократическите идеи. По тяхна инициатива на 20 Октомврий м. г. се основа „Работническото бакарджийско дружество“, което влиза въ съставътъ на партията. Цѣльта на този раб. синдикатъ е: 1) взаимно спомогане на членовете въ всѣдневните нужди; 2) развиване на съгласие между работниците бакарджии; 3) тяхното умствено и нравствено развитие; 4) поддържане въ време на стачка; 5) покриване на сѣдебните разноски въ случай, че нѣкой членъ се сѣди съ господаря си; 6) помагане на членовете на нѣкои бакардж. раб. дружество въ България, въ случай на безработица; 7) отваряне на единъ бакарджийски друж. дуканъ.

Дружеството се състои отъ 16 члена, които внасятъ по 2 лева мѣсечно въ друж. каса; събрани сѣ около 700 лева, отъ които има 200 л. внесени въ спестовната каса, а сѣ останалитъ се поддържа една кооперативна бакарджийска работилница. въ която работятъ 6 души отъ членовете на дружеството. Членовете на сливенията група сѣ отворили презъ Юлий м. г. Работнически клубъ, сѣ добръ нередена читалня, въ която се получаватъ всички по добри вѣстници и списания. Презъ зимата почти всѣка недѣля сѣ били давани литературни вечеринки, на които сѣ присѣствували винаги 100, 200 и повече души фабрични работници, бакарджии, самостоятелни занаятчи и нѣкои малки търговци. — Групата се е състояла до сега отъ 50 члена; фабрични работници, членове на бакарджийското дружество „Съгласие“, занаятчи и нѣколко учители.

Пловдивскитъ ни другари отъ 6 Юлий м. г. до свикването на тѣзгодишния конгресъ сѣ били твърдѣ слабо организирани, поради много отъ пречкитъ. сѣ които имъ е предстояло да се борятъ. Сега тѣ отново се приготвяватъ за една жива дѣятелност сѣ която тѣ има да спечелатъ изгубеното миналата година. Ний пожелаваме най-голямъ успѣхъ на пловдивскитъ ни другари и испращаме имъ нашитѣ братски благопожелания.

Занаятчинтъ и социализмътъ.

Извличаме слѣдующето отъ вѣстника на сръбскитъ ни другари *Социал демократ* за занаятчинтъ:

„За да може да конкурира сѣ едрото производство, занаятчията е принуденъ да увеличава своя собственъ работенъ день. Той захваща да работи 14, 16, па даже и 18 часа на день, той работи до гдѣто уморяването не го спре. Той напруга цѣлата си снага, той е на работа безъ почивка, той не заглежда на празниците. Но и това не му помага да стигне овогова, който е въ фабриката, който работи при машината. Той се мъчи да удвои силитъ си, като увлича въ своята работа и жена и дѣца. Жената на занаятчията не се старае вече само за къщата и семейството, а е принудена да работи и външна работа, а сѣ това тя напуга свѣтата си майчина длъжностъ. Даже занаятчията се принуждава да употребява и дѣцата си въ работа, като подкосява тяхната младостъ. Въ най-нежната имъ възраст той ги отдѣля отъ играта и отъ училището, като ги принуждава да му помагатъ въ работата и сѣ трудътъ си да докарать улечение на семейството.

За да устои на фабричната конкуренция, за да се удържи, като самостоятеленъ занаятчия, той жертвува що му е най-милото, жена, дѣца, всичкото си семейно щастие. Но и това не помага. Колкото и да напрега себе си и своитѣ си, той не може да изравни своята прооизводителна сила сѣ онази на фабричния работникъ. Този послѣдния винаги го изпреварва . . . това което фабричния работникъ е изработвалъ по напредъ за день, сега го изработва за половинъ день. . .

Отговоренъ-Редакторъ А. Ив. Гюзелевъ.

За всичко това занаятчията има да благодари на частното владѣние средствата на производството. Тѣзи частна собственост не само исклучва малкия собственикъ отъ ползуване на богатата които докарва развитието на техниката, но още повече влошава неговия халъ“ . . .

Като сравнява следъ това днешното общество съ социалистическото, въ което, вмѣсто капиталиститъ, цѣлото общество става владѣтель на машинитъ и на другитѣ сръдства на производството, *Социал-демократ* свършва, като показва на занаятчинтъ, че само социализмътъ ще ги избави отъ сегашното имъ робство и ще имъ докара единъ истински човѣшки животъ.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА.

Международния Конгресъ на тъкачитѣ.

Втория Международенъ Конгресъ на тъкачитѣ, съгласно рѣшението взето на първия, който стана въ Манчестеръ, се държа въ гр. Гандъ, отъ 4 до 10 Августъ (н. с.) тѣзи години.

Бѣха представени: Англия, Германия, Австрия, Франция и Белгия. Имаше около 50 делегати, представляващи около 190000 организирани работници отъ текстилната индустрия. Англия бѣ представена отъ 24 делегати, Белгия отъ 18, Германия отъ 3, Франция отъ 1 и Австрия отъ 1.

Споредъ националности, работниците се раздѣлятъ, както слѣдва:

Отъ Англия 142000 работници, отъ които: 83525 тъкачи, 19000 прѣдачи и др.

Отъ Австрия, гражданина Черни [чехъ] представляваше, 20,045.

Отъ Германия, 13,000 синдикирани работници.

Отъ Франция, 7,200 (3,200 отъ Рубе и 4,000 отъ Кале)

и отъ Белгия 5600. отъ които само 2600 отъ Гандъ и 2000 отъ Вервие.

Работниците отъ Швейцария и Русска Полша, телеграфически, се присѣдиняватъ къмъ рѣшенията на Конгреса.

Измежду многото важни въпроси подложени на дневенъ редъ, отъ страна на Английскитъ, германскитъ и белгийскитъ делегати, ще спомена само нѣколко, заедно сѣ взетитѣ резолюции, като мисля, че ще бждѣтъ отъ голѣмъ интересъ за нашитѣ другари отъ Сливенъ, Габрово и др.

1) Рѣши се, штоо работниците да иматъ единъ день и половина почивка въ седмицата: Събота следъ обѣдъ и Недѣля;

2) Да се унищожи *нощната* и *извънредната* работа въ фабричитѣ;

3) Да се иска настоятелно въведението на 8 часовия работенъ день.

За постигането на тия искания е необходимъ единъ *добъръ* и строго *испълняванъ* законъ. И като сръдства за постигане на това конгреса се искава въ полза на организирането на работниците въ *синдикати* и участието имъ въ *политическата борба*. Тѣ трѣба да бждѣтъ представени въ законодателнитѣ събрания отъ *свои* представители. Управителния съвѣтъ на синдикатитѣ трѣба да свиква при всѣки удобенъ случай митинги, да устройва манифестации, да издава прокламации и да се старай да указва най-голѣмо давление предъ мѣстнитѣ учреждения и влиятелни лица за удовлетворението на работническитѣ искания. Инспекторитѣ трѣба да бждѣтъ работници.

По предложението на белгийскитѣ делегати рѣши се, да се свика единъ международенъ съборъ отъ правителствени и работнически делегати, за урегулирането на условията на труда въ всички страни.

Основава се вече единъ *интернационаленъ секретариатъ*, сѣ седалище г. Гандъ и се избра гражданина *Harduns* (редакторъ на *Yooruit*) за секретаръ на Интернационала на

тъкачитѣ. Той ще получава 500 л. годишно и ще държи всички тъкачи, чрезъ тѣхнитѣ секретари, отъ всѣка една страна, въ течението на всички преобразувания, които станатъ, въ течение на двѣтъ год., въ текстилната индустрия.

Идущия конгресъ ще стане следъ двѣ год. въ гр. *Roubaix* (Франция).

Както виждатъ читателитѣ конгреса на тъкачитѣ е приелъ редъ важни рѣшения, които се отнасятъ до *по доброто* уреждане условията на труда и *подобрието* на живота на работниците. Вѣлгийския *Министръ на труда* (вече сѣществва такъвъ въ Белгия) се представляваше отъ единъ специаленъ пратеникъ. — У насъ още нѣма нищо. Нашето буржуазно правителство изработи специаленъ законъ за по лесното и по бързо убогатыване на капиталиститѣ, но нищо не направи за безчеловѣчно отрудванитѣ и експлоатирани работници. Не трѣба само покровителствувание на *капитъ*, на богаташитѣ по и на живота и *мускулитъ* на работния народъ въ фабричитѣ.

Нашитѣ фабрични работници, цѣлия работенъ народъ, трѣба внимателно да се възрѣтъ въ рѣшенията на тѣхнитѣ другари отъ страпство и се заловатъ здравата за извоюване на своитѣ права, като се организиратъ въ *синдикати*.

Работниците сами могатъ да си помагатъ. Силата имъ е въ организацията и солидарността. Борбата, усилената и постоянна борба, ще докара подобрието на работниците. И тѣй, другари работници, всички на работа и смѣло напредъ въ борбата!

Като завършвъкъ на тая ми корреспонденция нека спомѣна, че въ недѣля на 4 Авг., въ честъ на делегатитѣ отъ конгреса, Гандскитѣ другари бѣха устроили единъ концертъ, въ градския циркъ и че на слѣдующата недѣля една частъ отъ делегатитѣ сѣ били приеги отъ Брюкселскитѣ другари и имъ е било устроено едно братско посрѣщане и испращане. Чувствата на солидарност и братство се високо заявиха отъ всички делегати и се посрѣщнаха сѣ ентузизмъ отъ белгийскитѣ другари. „*Марселезата на мира*“, „*рабочнически маршъ*“ и „*карманьолата*“, пѣвяха отъ всички присѣствуюци, бѣха завършва на тия вечеринки, гдѣто се празнуваше побратимяването на всичкитѣ народи!

Цвѣтко.

EINLADUNG.

Sontag den 1. September 8^{1/2} Uhr vormitags findet in Gasthause zum „Goldenen Hirschen“ vis a vis fürstlichen Palast, ein jeder man frei zugänglichen. Holzarbeiter Versammlung staat, zu welcher alle Holzarbeiter ersucht werden zahlreich zu erscheinen. Das Comitée.

Въ недѣля на 20 того въ 8^{1/2} часа сутринъта, ще стане въ кафенето „Златни Еленъ“ сръщу палата, общо събрание на работничитѣ дърводѣлци, на което всѣки работниекъ дърводѣлецъ е помоленъ да присѣствува.

ОБЯВЛЕНИЯ.

На 20-й Августъ т. г. ще излѣзе отъ печатъ

УЧЕБНИКЪ

по

Български Языкъ

въ 3 части за долнитѣ классове

съставилъ

Ив. К. Саламановъ

преподавателъ при Видинската д. м. гимназия.

Адресъ: печатница „Надѣжда“ въ Казанлъкъ, или до съставителя въ Габрово.

1—2—3

Администрацията на в. „Социалистъ“ и Сп. „Денъ“ се пресмѣти въ ул. „Сердика“ № 21.

Отъ Администрацията.

Печатница „Напредъкъ“ — София.